

STOPA

Chcem věrni
zůstat také dál.

ČASOPIS ČESKOSLOVENSKÝCH SKAUTŮ A SKAUTEK V EXILU Zpráva č. 17

XII. Světové JAMBOREE U.S.A. 1-9 VIII. 67

K Vánocům 1967 a do Nového Roku 1968

Příštím rokem vzpomínáme padesátého výročí 28. října 1918, - založení naší republiky, ale také sedesátých narozenin skautingu u nás.

Naše svoboda a s ní skauting doma spí. "Kde rozpustili skautské hnutí, tam není svoboda"-prohlásil president Roosevelt v r. 1939, když Nacisté zavřeli Junáka.

Letošní rok přinesl však trochu světla. Vychovatelé a vedoucí mládeže teskně volají po skautingu a třebaže jsou mnozí kumunisty přiznávají, že bez svobody není přímosti ani nadšení, které každé hnutí mládeže potřebuje. Bez nich nakořmávaná pionýrská organizace uhnívá.

Zároveň se však letos ozvali spisovatelé. V r. 1917 byl jejich manifest předzvěstí 28. října. Bude se historie opakovat? Naši doma nemohou oslavovat šedesátku skautingu a očekávají od nás, abychom jim doma a celému svobodnému světu připomněli, že jsme nebyli poslední ve skautingu a že skautský duch ještě žije. Přeji Vám všem a za všechny příjemné Vánoce. Vzpomínejte pod vánočním stromkem krásných chvil prožitých pod stany a vyprávějte o nich svým dětem. Myslete však také na naši mládež doma, která neprožila takových radostí a chtěla by také skautovat.

Neposílám Vám letos vánoční pozdravy, a čas, který ušetřím věnuji naší skautské ŠEDESÁTCE.

Věřím a vím,
že mi pomůžete.

Váš
Velen.

Redakce "STOPY"

INTERVIEW Dra. FANDERLIKA VE VOICE OF AMERICA.

Úryvek týkající se Mezinárodní skautské konference

Vy jste byl pane profesore na konferenci v Settlu po ^{/na zvukové pásce/} skončení Jamboree. Mohl byste nám říci co je nového v mezinárodním skautingu - co jste pozoroval na konferenci?

"Nového je hodně. Předně je skautů mnohem více. Je nás dnes 10 milionů a z toho dva miliony na dálném Východě a dva v Jižní Americe. Potom ovšem také jazyky. Kdežto dříve se mluvilo více anglicky a francouzsky, dnes jedním z nejdůležitějších jazyků je španělština, a na Dálném Východě se mluví japonsky. Je zajímavé, že tyto nové národy mají mnoho nových nápadů. U nich skauting musí vyplnit potřeby, které u nás pochopitelně vyplňovat nepotřeboval. Tak skauti některých národů k nováčkovské zkoušce se musí naučit číst a psát. Jinde se musí naučit primitivní hygieně, jiní mají zkoušky z modernisovaného, ovšem primitivního zemědělství, první pomoci, jak postavit dům, jak jej zařídit, jak udělat nejnnutnější nábytek. A to všechno jsou znalosti a dovednosti, které tyto národy u své mládeže potřebují. My to nepotřebujeme, protože my takové věci máme. Na druhé straně, jak jsem řekl, civilizované národy, nebo řekněme přecivilisované se učí zacházet s motory, řídit a spravovat auta, opravit centrální topení, elektrická zařízení a pod. Skauting tedy v každé zemi prostě plní ten úkol, který jeho země potřebuje. Také výcvik se poněkud změnil, protože všechny země si zavedly výcvik pro starší chlapce. A ti hoši přes 15 let jsou vychováni odděleně a tvoří zvláštní skupiny. Něco podobného jako byli kdysi u nás Roveři. Program pro ně je více, abych tak řekl chlapský, dobrodružnější ale také fyzicky namáhavější. Pěstuje se kanoistika, plavání, horolezectví, vodní sporty, ale užívá se také na výletech motocyklů a podnikají se výlety a výpravy na několik dnů nebo i týdnů. Prostě se dělá to, co si mladý muž dnes žádá. Dnes je také mnohem více příležitosti k cestování do ciziny, protože skauti všude najdou a naváží styk se skauty, kteří zase jim mohou pomoci. Některé země zavedly koedukační výchovu, jako na př. Israel, kde jak víte i v armádě jsou ženy a tak i skautské jednotky jsou smíšené i když družiny jsou oddělené a táboří se v oddělených táborech. Výcvik je přece společný. Naproti tomu na př. v Jižní Americe je to nemyslitelné, protože tam ani školy nejsou koedukační."

Co byste řekl pane doktore o delegátech z těch nových zemí s nimiž jste se setkal?

"O, ti se mi velice líbili. To jsou lidé, kteří mají spoustu nových myšlenek, které se při určité obměně dají velice dobře použít všude. A hlavně jí velké nadšení. Tam skauting znamená mnohem více, protože je to progressivní, moderní výchova celého člověka. A to je ještě pořád pravda všude!"

Zdá se vám, že se skautská organizace změnila?

"To bych ani neřekl, i když si našla cestu do skautingu celá řada nových myšlenek, a i když byly zavedeny různé metody výcviku, přece skauting je v podstatě tentýž. Družinová soustava se zdůrazňuje daleko více, nežli kdy jindy. A hlavně iniciativa chlapců, která musí přijít zespodu a nikoliv shora. To znamená: Vedoucí nemá říkat dělej to, dělej ono, toto nedělej, dělej támhleto. Ti chlapci mají přijít s myšlenkou, či nápadem a vedoucí má práci jenom koordinovat. A to je přece stará zásada Baden-Powellova. Byla tam právě jedna zajímavá debata o tom, co je vlastně podstata skautingu. Vesměs se zdůrazňovalo, že je to předně výchova a nejenom výcvik, anglicky training. Skauting nechce u chlapců vycvičit jen určité dovednosti, ale naopak chce u nich vychovat určité vlastnosti, které jsou trvalé, ať již jde o vlastnosti duševní, nebo mravní, po případě i technické schopnosti. Pouhý výcvik nestačí, protože nějaká ta dovednost se sice pamatuje, ale zase zapomene. A to je zkušenost lidí, kteří vedou výchovu vůdců stejně jako těch, kteří vedou oddíly."

Ještě jednu otázku pane profesore. Nastala nějaká změna v mezinárodním vedení skautů?

"Jedině to, že novým sekretářem Mezinárodní kanceláře je Laszlo Nagy, Švýcar maďarského původu a že kancelář se bude stěhovat do Ženevy, která se považuje za střed mezinárodní činnosti ještě dnes. Hlavně africké a východní národy si to žádaly. To ovšem mnoho neznamená, protože tak jako tak úředníci kanceláře mluví různé jazyky a polovina z nich je buď španělská, nebo Afriky a jedna třetina z Dálného Východu."
A co nám povíte o příštím Jamboree?

"Na to bych málem zapomněl. Bylo usneseno, že bude v Japonsku na památném úpatí posvátné a malebné hory Fudži, kterou znáte jistě z obrázků. Bude to zase malé Jamboree, jako letošní, ale bude na něm zastoupen celý svět."

I N M E M O R I A M

T.G. /Glad/ Bincham

5. září 1967 zemřel v Kentu v Anglii Glad Bincham /binčem/ význačná osobnost mezinárodního skautingu.

Byl skutečným přítelem každého člověka dobré vůle a bratrem každého skauta. A to přátelství nenosil jenom na rtech. Od mládí skaut, vždy veselý a upřímný se srdcem na dlaní. Jeho melodický bas dýchal upřímností a přivedl Glada brzy na jeviště. Jako kardinál v Lehárově Židovce nebo Leporetto v Don Juanovi byl prý nepřekonatelný. Poznal jsem ho teprve po válce, kdy na jevišti již nezpíval, ale jeho "Stará řeka" u táboráku v Yulburry u Oxfordu mi dosud hučí v uších.

Dostával jako zpěvák květiny a poznal poptávku po nich. Zřídil si tedy v Kentu zahrádku, které dobře prospívalo. Na posílání květin potřeboval také krabice a koupil tedy papírnu. A ta šla ještě lépe. Jelikož se slavným zpěvákům také připíjelo na zdraví, zakoupil ve Francii vinice a dovážel do Anglie víno. Inu na co Glad sáhnul, měnilo se ve zlato, jako v staré řecké básni o Midascvi.

Koncem druhé světové války převzal funkci zahraničního zpravodaje pro Anglii /International Commissioner/ a byl také členem International Committee. Uměl dosti francouzsky a trochu německy, ale dovedl se domluvit s kýmkoliv. Protože rozuměl lidem. Měl srdce ze zlata a dlaň otevřenou. Dovedl zorganizovat zájezdy skautů do Anglie a do všech zemí a vždycky zařídil pro ně pohostinství u svých skautských či neskautských přátel.

V Mezinárodních jednáních se nikdy nedržel slov a formalit. "Diplomacie" pro něho byla přetvářkou a právnícké formule prostě podvodem. Dovedl s nejbodřejším úsměvem kdekomu a kdekoliv říci do očí pravdu a nikdo se nikdy neurazil. Jeho zásluhou se "vyžehlila" všelijaká ta nedorozumění a smířily se skupiny a kliky, protože v jeho dobráckém úsměvu a pod pohledem jeho modrých očí a za zvuku jeho hlubokého basu, který šel přímo od srdce, tála každá nedůvěra a jeho stisk ruky spojil kdekoho.

Ztratili jsme v něm dobrého přítele Čechoslováků a zůstanou mi jen knoflíčky do manžet s mým jménem, jako vzpomínka.

Skauting ztratil v něm jednoho z těch "vyslanců dobré vůle", těch Portosů, kteří se nedovedou zlobit a nesnesou když se někdo jiný mračí. Bohužel vymírají v dnešním světě kde se lidé rádi vydávají za osoby třetí. Glad hrál divadlo jenom na jevišti a jenom s otevřenou oponou.

Velen.

Aby bylo konečně jasno:

Podle stanov Mezinárodní Konference /International Conference/, které tvoří Světovou Skautskou Organizaci může být členem konference jenom skautská organizace "národní", to znamená organizace v kterékoliv zemi, která sdružuje oddíly skautů a vychovává mládež podle skautského slibu a zákona.

Vyjimka je jen jediná a to je pozůstatek ještě z r. 1921 z Olympie, když se tvořila poprvé Skautská Mezinárodní Konference a její struktura. Tehdy existovaly v Egyptě zlomky skautů mezi arménskými uprchlíky, kteří přežili vyvraždění svých dva a půl milionu soukmenovců v Turecku. Byli v Egyptě přechodně, jednalo se o jejich emigraci do jiných zemí na Západě, takže byli v podobné situaci jako D.P. skauti po druhé světové válce. Ti byli uznáni jako organizace skautská, bez ohledu na to, že byli bezzemci, tedy exulanti. Již v r. 1923, když se jednalo o přijetí syrských skautů, mezinárodní výbor pochopil, že uznání Arměnců byl nebezpečný precedent a žádná podobná skupina exulantů již po r. 1921 nebyla uznána. Právní stanovisko je podobné jako s občanstvím. Cizinci nemohou mít svého zástupce ve Spojených Národech. Je to právní otázka a ne náboženská či mravní.

Po druhé světové válce v r. 1947 se problem obnovil, když Poláci zůstali v zahraničí a v Polsku se objevila jakási organizace Harczerů, která neuznávala Slib a skautský zákon a nemohla být uznána za člena. Poláci exulanti tedy žádali, aby jejich oddíly, tehdy roztroušené po celém světě, hlavně však v Anglii, byly uznány za Polské skauty. Konference v Moisson tento požadavek zamítla s tím oddůvodněním, že nejsou ve svém státě, že nemají svoje, polské území.

Aby se chlapcům exulantům a cizincům v imigračních zemích umožnilo skautování, usnesla se konference v r. 1949 v Norsku na tom, že se mohou jako cizinci v cizině organisovat v oddílech, vedených jejich soukmenovci, že mohou používat vlastních metod a jazyka, ale musí být organisováni v rámci místní organizace/na př. Boy Scouts of America a pod./ . Tehdejší ustanovení mělo být v platnosti jenom na 6 let a občané místní neměli být organisováni v těchto cizineckých oddílech, ale tento požadavek nebyl nikdy dodržován a v cizineckých oddílech jsou organisováni chlapci, kteří se již dokonce v cizině narodili, a to ještě dnes. Postup je tedy velice benevolentní.

Různé etnické skupiny si tedy zorganizovaly svoje oddíly, registrují je jako jednotky místních organizací. Poláci však neustoupili od svého tvrzení, že oni jsou právoplatní pokračovatelé předválečné polské organizace a svoje chlapce neregistrují. I když tedy Litevci, Estonci, Lotyšci, Maďaři Ukrajinci a Rusové mají svoje hochy organisované v amerických a jiných oddílech, vytvořili jakousi Radu Skautů Exulantů a společně s námi/i když my jsme nikdy nebyli oficiálně členy této Rady/ se domáhali uznání svých skupin a práva vysílat na světovou konferenci delegáty stejně jako Arméni. Tyto návrhy, o něž jsme bojovali pře osmi lety neprošly nikdy ani v komitétu, protože vždycky bylo poukazováno na to, že nikdo nikomu nebrání skautovat v cizině ve skupině soukmenovců, a že nelze trpět na území jednotlivých států/-zemí/ skautské jednotky, které by nepodléhaly místním funkcionářům.

My českoslovenští skauti jsme na tom stejně. Musíme však uznat, že nemáme nikde v cizině oddíly registrované v žádné místní organizaci a že tudíž nemůžeme mít delegáty, i kdyby to bylo přípustné, protože není niko - ho, koho bychom zastupovali.

Časem se situace přiostrčila hlavně chováním Poláků. V r. 1957 byli pozváni jako hosté na Jamboree, ale vtlačili se do průvodu při defilé před královnou s velikou polskou vlajkou. To bylo netaktní a netaktické. V poslední době pak byl v Polsku skauting obnoven starými skautskými pracovníky. I když to není skautská organizace, protože neuznává náš zákon a slib, byl to nůž do zad zahraničním polským skautům. Není žádná naděje na to, že emigrantské organizace by byly uznány za skautské samostatné organizace.

Snad se letošním pozváním na konferenci, kterého se nám dostalo, poněkud okénko pootevřelo pro nějaké kompromisní řešení, ale o tom budeme moci mluvit teprve, až se mi podaří vyšetřit problém dokonaleji. Doposud to není vhodné pro tisk.

My staří, bývalí skauti máme ovšem dvě možnosti, kterých někteří z nás použili. Registrovat se jako skauti v místních organizacích a pokračovat ve skautské práci, nebo se organisovat jako členové spolku bývalých skautů, který je mezinárodní a organizuje členy individuálně. Kdokoliv má zájem, nechť napíše, protože musí mít potvrzení, že byl skautem. Skautský slib, kterým jsme se stali skauty se nemůže přirovnávat ke křesťtu. Každý kdo je pokřtěn, je křesťanem a nikdy jím nepřestane být. Skautem je však jen ten, kdo je aktivním členem výchovné organizace skautské. Jakékoliv jiné spolkové sdružování je jenom jakýmsi veteránstvím, či legionářstvím. Skauti z celého světa se k nám chovají bratrsky, ale nemohou nám dát ta práva, která mají organizace skautů ve svých vlastních státech.

V.F.

XI. JAMBOREE v IDAHO v srpnu 1967.

Uvádím stručně jen hlavní dojmy.

Poloha a tábořiště bylo nádherné, jedno z nejkrásnějších. Organizace, zásobování a pod. vzorné. Skautů bylo 13.000 tedy počet maximálně dovolený na světových Jamboree v posledních 15 letech.

Snad polovina skautů byla z Afriky a Dálného východu, od světležlutých osmahlýh tváří až po zcela černé. Mnoho hochů bylo z Latinské Ameriky. Španělština a francouzština byla obvyklá, skauti z Pacifiku a Dálného Východu mluví většinou japonsky. Vedle angličtiny to byly obvyklé dorozumívací jazyky.

Tábor byl rozdělen na podtábory s názvem bývalých Jamboree a také na branách podtáborů byly znaky oněh Jamboree, hlavní ulice nesla jméno táborového vůdce. Všichni skauti ubytováni v podtáboru Gödölö měli na kloboucích "vousy sv. Ivana", které nosívali kdysi maďarští skauti. Stany velice barevné a rozmanité, táborové stavby z materiálu přírodního a mnoho z nich bylo postaveno z provazů. Působilo to velice moderně. Průměrný věk skautů asi 15 let, tedy méně nežli na minulých Jamboree. Skupiny si vařily samy na otevřených primitivních ohništích. Jenom jeden den přijelo asi 30 cowboyů na koních, kteří předvedli "rodeo" a ukázky lasování a potom pro všechny skauty upekli na rožni nevím kolik volů. Ten den skauti nevařili večeri.

Zajímavé bylo t.zv. skillorama, místo kde jednotlivé kontingenty předváděly ukázky skautského výcviku a dovedností. Lasování, nejručnější způsob vaření a pečení, stavby věží, stožárů, jeřábů, mostků a převozů, sebeobranu, první pomoc, rukodělné práce i umělecké práce, pletení, uzlování a síťování, primitivní přístěnky a pod. Tam se mohl každý něco naučit. Podobné skillorama jsem na žádném Jamboree ještě neviděl. Stany na poschodí a pozorovací věže, kdysi tak obvyklé, již vyšly z mody. Nikde jsem ovšem neviděl "podsady", které dnes staví doma Pionýři a Rakušáci mi říkali, že si je staví v některých táborech.

Officiální parády a návštěvy byly omezeny na minimum a hodně volného času zbylo skautům na návštěvy v sousedních táborech. Viděl jsem jich hodně a také jsem pozoroval, že skauti z různých zemí chodili po táborech, v jedné skupině.

Pokračování na další straně

Holland.

skotský oběd

už to horí

skot

Ind.

Bachu.

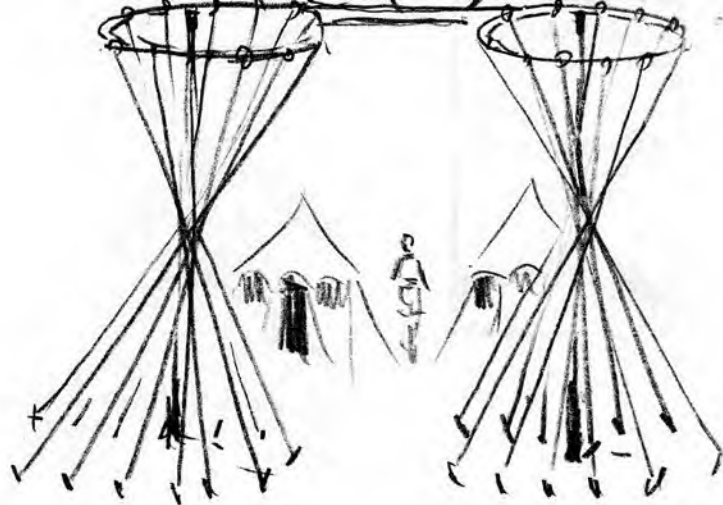
Švéd a Francouz
z Gödölö

Unavený
American

Černoši hrají
Poštorenskou kapelu

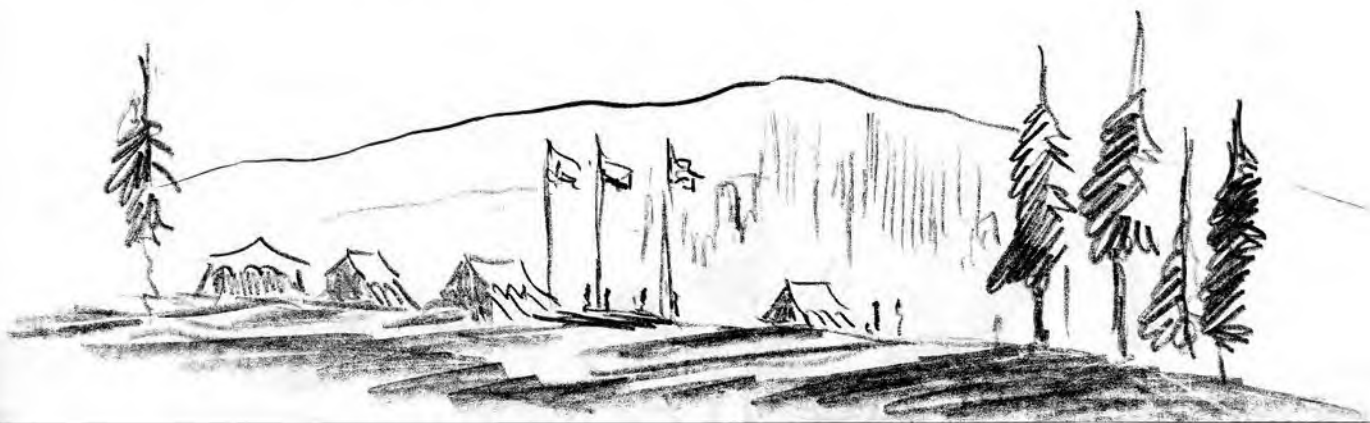
Brána z provazů

Japonský tlumočník

Marathon

Jamboree... pokrač.

Jakmile se našel alespoň jeden, kdo mluvil nějakou společnou řeč, šlo to výborně. Také návštěvy publika byly omezeny jenom na odpoledne, večer jen dva dny, dopoledne návštěvy nebyly.

Ukázky u táboráků a při vystoupení na "besedách sousedů" byly většinou skautského rázu a nebylo tolik folkloru. Jenom exotické národy ukazovaly svůj folklor.

Zajímala mne hudba. Schopnost hrát poklesla. Ani Jihoameričané nepřišli s kytarami a řada pomenších kapel vypadala velice školeně. Drum and bugle Corps z Madison, Wisconsin se Jamboree tentokrát neúčastnil. Zajímavé byly ovšem hudební nástroje některých Afričanů. Přesto však společný zpěv je stále pojítkem, hlavně u Francouzů a skautů z bývalých francouzských kolonií a píseň Jamboree z r. 1929 z Arrow Parku je dosud všeobecně známá. Poněkud také chytila píseň z r. 1951 v Rakousku, ale méně. Nejlepší zpěváci jsou Němci a Holanďané, kde se hudba a zpěv ve skautských oddílech pěstuje, jako kdysi u nás. Poštorenská kapela se hraje a zpívá po celém světě a leckdos mi připomněl naše podsady, které viděl v Moisson/1947/.

Changeování/čenzování/ bylo letos úplnou horečkou. Skauti sice nesměli vyměňovat uniformy, takže ještě poslední dny každý se "poznal", ale přivezli si s sebou každý spoustu drobností, které se pak objevovaly po celém táboře.

Šelijaké ty odznaky národních Jamboree, jubilejní medaile a štítky, přasky na pasy, kožené drobnosti a pletené šňůry z kůže a jiného materiálu. Vyměňovaly se bubny a trubky, mandoliny a sekery a nože. Stalo se tentokrát poprvé, že odznaky Jamboree se prodávaly a hned první den byly rozprodány natolik, že asi třetina skautů vůbec nedostala odznak. Zřejmě bylo hodně sběratelů.

Ze starých známých jsme se sešli s Lady Baden-Powell, která je jakýmsi symbolem skautingu. Její obdivuhodná vitalita a schopnost pamatovat si jména z ní udělala jakousi matku skautů. Když jsme byli u ní rozváni loni v Hampton Courtu řekla, že pošle vánoční pozdravy jen lidem, které zná podle křestních jmen - a těch je přes tisíc. Druhým starým členem je plukovník Wilson, vlastně poslední ze spolupracovníků Baden-Powellových, který vedl Gilwell Park od r. 1921 až do války a potom byl ředitelem International Bureau. Je již jaksi na pensi, byl loni těžce nemocen, sotva mohl vstát, když jsme ho loni v Anglii navštívili, ale na Jamboree a na Konferenci musel být.

World Bureau je dnes mezinárodní kancelář, polovina jeho členů jsou Španělé a lidé z dálného Východu, skoro všechny známe osobně, měli jsme příležitost si s nimi na Jamboree i na Konferenci pchovořit. Leccos se změnilo od dobrých starých dob, kdy nás bylo jen několik. Dnes je skautů 10,000,000 a agendy je také víc.

Velen.

STOPA uvítá každý příspěvek pro udržování a tištění STOPY a hlavně na poštovní, neboť ji rozesíláme do celého světa.

Děkujeme za příspěvek od bra. J.P.K. z Cleveland Ohio. Rádi bychom otiskli další jména v této rubrice!

"STOPA" časopis čl. skautů a skautek v exilu P.O. Box 1948 San Diego, Calif. 92112

Odpovědný redaktor Vladimír Jiráček, redakce a administrace 4128 Park Ave. Brookfield, Illinois, /USA/ 60513. Rukopisy zasílejte na tutéž adresu.

Tiskne pro čl. skauty nezištně Jim Rubino, Chicago, Ill.

STOPA číslo 17. vyšlo v listopadu 1967

SKAUTING DOMA OBNOVEN NEBUDE.

Podle rozhodnutí Ústředního Výboru Svazu Československé mládeže, který se konal v květnu 1967 nebude u nás Skauting obnoven. Po dlouhých debatách v radiu a v novinách i na schůzích ČMS a jiných skupin vychovatelů a učitelů dospěl výbor konečně k tomuto rozhodnutí.

Z debat a rozprav a zvláště z dlouho trvajících diskuse v radiu/Malované děti/vysvítá, že funkcionáři a vedoucí oddílů Pionýrů si stěžovali na pokles členstva /z 1,600.000 na 860.000/ a nezájem mládeže. Hlavní příčina byla shledána v nedostatku programu, špatném výcviku vedoucích a jejich nezájmu, protože svoje funkce konali většinou z jakéhosi donucení a v nedostatku iniciativy. Nařizovalo se shora a dole se to neodborně a bez zájmu provádělo. V minulém čísle "STOPY" jste četli názory Dr. Soláře, I. Možného a Blažka.

Debata se ovšem zabývá také otázkou ideologie a funkcionáři strany všichni chválí skautský výcvik a jeho metody, hry a praktiky, ale bojí se ideologie, která je podle nich "kapitalistická a reakcionářská"! Ústřední výbor tedy rozhodnul Šalamounsky. Skauting se neobnoví, ale vedoucím oddílů se doporučuje, aby užívali prvků skautské výchovy a osvědčených metod při vedení svých skupin. To ovšem znamená, že se povolilo jen to, co se již dávno děje. V časopisech pro Pionýry na každé stránce opisují noví pionýrství autoři odstavečky z Boba Hurikána a jeho známých kalendářů Bobříků, na táborech se skládají zkoušky odolnosti, hladování, mlčení a jiní "bobříci" za něž dostávají Pionýři odznaky. Bob Hurikán vede v Táborách tábory mládeže a řada starých osvědčených příruček vyšla v několika nových, ovšem pozměněných vydáních. Doma je taková poptávka po starých skautských příručkách a časopisech, že je nelze vůbec sehnat.

Pokud se dá zjistit, staví se bývalí skautští funkcionáři k tomuto postupu passivně, ale mezi novými vedoucími je dosti těch, kteří po válce byli ve skautských oddílech. Těm je ovšem většinou přes 40 let, zatímco staří funkcionáři předváleční jsou šedesátníci.

Bývalý náčelník Slovenských Skautů PH.Mr. Miroslav Stržínek osvobozen.

Zdá se, že toto řízení není ještě skončeno i když doma považují úřady rozhodnutí z července tohoto roku za definitivní.

Miroslav Stržínek byl odsouzen v r. 1952 státním soudem pro velezradu, protože s jinými bývalými funkcionáři Junáka se pokoušel znovu obnovit Skauting /Mezi spoluobviněnými byl Dr. Průcha, Jaroslav Němec, Karel Grimm a Frant. Jandus./ Stržínek byl tehdy odsouzen na deset let. Po devíti letech byl propuštěn, současně s ostatními odsouzenými a s celou řadou jiných podobných odsouzců. V prosinci 1966 bylo zahájeno řízení pro obnovu řed senátem krajského soudu v Praze a tresty byly všem odsouzcům sníženy jedině Jan Mikšovič/úředník Junáka/ a František Reiser/pražský vedoucí/ byli osvobozeni. Všichni byli tehdy již na svobodě. Stržínkovi byl trest snížen na jeden rok. Stržínek se nespokojil s tímto rozhodnutím a podal proti němu stížnost. Konečně v červnu t.r. odvolací soud zrušil rozhodnutí obnovy a osvobodil Stržíňka z celé obžaloby. Nyní si Stržínek zažádal o rehabilitaci a žádal odškodné za nesprávné odsouzení. Soud mu přiřkl 150.000 korun.

To však není konec historie. Úřady vyúčovaly peníze jinak. Strhli mu na daních "za ubytování a stravu" ve vězení 100.000 korun a tak dostal jenom 50.000 korun. Nadto na základě policejního opatření nesmí bydlet v Praze. Podle našeho zákona, který nikdy nebyl změněn považuje se obviněný za neviného, dokud mu nebyl trestný čin dokázán, a dokud nebyl odsouzen. Byl-li rozsudek zrušen, byl tedy Stržínek neviný. Jaké pak tresty? Neznám také žádné zásady podle níž by se strhovaly daně z náhrady škody, která není přece žádným příjmem.

ZNÁTE bývalé čl. skauty usídlené ve světě? Možná že by rádi dostávali STOPU! Napište nám jejich adresu nebo lépe ještě, ukažte jim STOPU a jistě nám sami o ni napíší. STOPA je jediným pojítkem mezi námi, bývalými čl. skauty a skautkami. Je zasílána každému, kdo si o ni napíše - zdarma.